

[Fraenkel.]

høre den højtærede Justitsministers Udtalelser, da der blev kaldt paa Oplysninger om Presseloven og om Ordningen af hele dette Forhold. Ministerens Udtalelser forekom mig at være noget vage i Forhold til den stærke Interesse — og det blev paa det kraftigste betonet af det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen —, som vi alle har i en fornuftig Ordning af dette Spørgsmaal.

En Presselov, udtalte den højtærede Justitsminister, kan ikke ordne alt, og det er jo rigtigt, det er der vist ingen Lov, der kan. Men paa dette Omraade er Misbrugene saa skrigende, og de har voldt saa megen Ulykke for Mennesker, at det ikke skulde synes vanskeligt ogsaa uden Pressens Medvirkning at ordne Forholdene her paa en saadan Maade, at man kunde sige, at de i hvert Tilfælde var nogenlunde betryggende.

Og jeg er ikke sikker paa, at man i dette Tilfælde vil komme frem paa det Punkt, hvor man skal frem, ved at diskutere Sagen i Forvejen med Pressen. Det, der her skal til, er en saa radikal Omvæltning ligefrem af Pressens Syn paa, hvad der er tilladeligt og sømmeligt i dette Forhold, at jeg ikke tror, den vil kunne bidrage noget synderligt til at bringe Forholdet ind i Former, som Borgerne er tjent med.

Jeg vil haabe, at de Arbejder, man efter den højtærede Justitsministers Udtalelser synes at være i Gang med angaaende Presseloven, paaskyndes, saa vidt det er forsvarligt. En Justitsminister er jo den højeste Vogter af Ret og Retfærdighed i et Land, og man skulde derfor mene, at en af hans første Opgaver maatte være at søge ændret en Presselov, som nu er 77 Aar gammel, allerede som Følge af dette beskæmmende Forhold: 77 Aar gammel. Det er et Tidsrum, i hvilket der er sket en kolossal Udvikling baade af de materielle Midler, som Pressen har til sin Raadighed, og i Henseende til, hvad Pressen lidt efter lidt har forstaaet at tilegne sig som ikke stridende mod god Skik, eller lad mig sige: mod Gentlemantonen indenfor dens Kreds.

Jeg er selvfølgelig paa ingen Maade blind for, at der i Pressen, ogsaa i Nutiden, findes baade begavede Mænd og kundskabsrige Mænd og Mænd med en høj Moral og ogsaa med en høj Presse-moral; men jeg er lige saa lidt blind for, at der findes en stor Mængde, som slet ikke er i Besiddelse af disse Egenskaber, og at det er dem, der vinder mere og mere frem, og

de andre, der mere og mere gaar tilbage, af den ganske simple Grund, at Pressen lidt efter lidt har opdraget Befolkningen til, at det tendentløse, det opsigtsvækkende og ikke det oplysende er det, den skal søge i Pressen.

Og vi behøver paa ingen Maade at arbejde særlig strengt for at komme til et Resultat i disse Spørgsmaal, for vi behøver bare at se hen til Forholdene i England, saaledes som vi takket være Udarbejdelsen af Betænkningen har dem liggende for os i den, for at finde det Mønster, som vi skal tilstræbe at naa i størst mulig Grad.

Elmqvist: Jeg skal efterkomme den Anmodning, der er rettet til Tingets Medlemmer om at fatte sig i Korthed, og ikke komme ind paa en for vidtløftig Diskussion angaaende Spørgsmaalet om Højesterets-sagførerprøven. Jeg udtalte før overfor det ærede Medlem Hr. Pürschels Bemærkninger, at det, jeg havde ønsket, var blot dette, at det Mindretal, som havde været for en videre Adgang til at procedere for Højesteret, fik Adgang til at fremføre de Argumenter, der taler for saadan videre Adgang, overfor de Argumenter, som det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen og andre havde fremført imod en saadan videre Adgang.

Jeg maa dog have Lov at fremsætte enkelte Bemærkninger overfor det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen. Det ærede Medlem kunde ikke anerkende, at min Henvisning til Statistikken her i Danmark var noget Bevis for, at de danske Højesterets-sagførere ikke havde haft særlig Evne til at skønne over, hvilke Sager der skulde appelleres eller ej. Det, jeg udtalte, var, at et af Argumenterne imod, at man fik en videre Adgang til at procedere for Højesteret, var dette, at det var af Betydning for Befolkningen, at der var en særlig Kreds af Sagførere, der skulde bestemme, hvorvidt der skulde appelleres eller ej. Jeg hævdede, at dette maatte forudsætte, at disse Sagførere viste sig særlig kvalificerede til at træffe denne Afgørelse, til at skønne over, hvorvidt Sagerne burde appelleres eller ej; jeg pegede da paa den Statistik, vi har, som viser, at 66 pCt. af de Sager, der bliver appelleret, bliver ikke ændret, og jeg hævdede derudfra, at disse Sagførere altsaa ikke havde haft nogen særlig Evne til at vurdere, hvilke Domsafgørelser der gennem en Appel kunde blive ændret.

Forholdene i Norge skal jeg ikke komme ind paa en nærmere Omtale af;